

Komjaunatnei 44 gadi

Pilsoņu kara kauju ugunis liesmoja 1918. gads, kad dzima Komunistiskās partijas uzticamākais palīgs un rezerve — Vissavienības Ļeņina Komunistiskās Jaunatnes Savienība. Komunistiskā partija rūpīgi izstrādāja jaunās organizācijas darbības pamatprincipus, ko savā runā komjaunatnes II kongresā formulēja lielais revolūcijas vadonis Vladimirs Iljičs Ļeņins.

Svēti glabādama slavenās revolucionārās tradīcijas, vienmēr ar kvēlu sirdi un radošu drosmi atsaucdamās visam jaunajam, komjaunatne nostaigājusi slaveni ceļu un uzvaru ceļu. Šodien, kad visa padomju tauta Komunistiskās partijas vadībā ceļ pasaulē pirmo komunisma valsti, veido vistaisnīgāko sabiedrisko iekārtu, kāda jebkad pastāvējusi zemes virsū, komjaunatne atkal ir pirmajās rindās. Savas dibināšanas, gadsimtā tā ar lepnumu raugās uz jauno roku uzartajām vecajām spēkstacijām, kas dod gaismu un enerģiju varenajai industrijai, uz zeltainiem graudiem piebērtajiem apcirkņiem un ar pamatotu lepnumu var teikt: komjaunatne ir godam pildījusi katru partijas doto uzdevumu.

Kopējā ierindā ar visu daudzmiljonu lielo komjauniešu saimi cīņā par rītdienas plauksmi allaž bijuši arī mūsu rajona komjaunieši. Ista darba varonība parādīta šoruden, novācot ražu. Jaunieši nesāroja par grūtībām, neskatījās atpakaļ, kad darbs dzina darbu, kad bija jāglābj izaudzētā raža. Gods un slava tādiem teicamiem darba darītājiem kā jaunie kombinieri Eriks Siliņš no kolhoza «Ļeņina karogs», Staņislavs Gabranovs no Plaviņu paraugsaimniecības, Pēteris Zinka no Zasas padomju saimniecības. Tas ir pavisam neticami, ka šī gada mitrājos laukos viņi novākuši turpat pie 200 ha labības katrs. Taču nav un nevar būt nekā tāda, ko nevarētu veikt, ja cilvēks ir darbam atdevī sevi visu.

Kaprižā vasara šogad neļāva sagādāt pietiekamā daudzumā lopbarību. Tādēļ arī lopkopjiem šī ziema prasīs daudz vairāk enerģijas un prasmes, lai nesamazinātos lopu produktivitāte, lai godam izpildītu saistības lopkopības produktu pārdošanā valstij. Mūsu rajona jaunie lopkopji, kuru skaits sniežas vairākos simtos, nežēlo darbu un pūles, lai godam izpildītu saistības. Kolhoza «Cīņa» jaunā telkope Ilga Zālīte izvirzījies vienā no pirmajām vietām ne tikai rajonā, bet pat republikā. Viņas kopie tieši dienā pieaug par 900 gramiem.

Daudzi jaunie lopkopji, kā Mežgales kolhoza slaucēja Aina Spēka, Jadviga Tereško no kolhoza «Draudzība», Viktors Stepanovs no kolhoza «Zelta vārpa» un citi ierindojušies rajona labāko slaucēju vidū. Vairākas jauniešes, kā Velta Butlere no Leimaņu kolhoza un Ausma Liniņa no Kirova kolhoza, sasniegušas pat šī gada slīktajos apstākļos ievērojamu izslaukuma kāpinājumu no govīm, salīdzinot ar pērnā gadu.

Organizējot jaunatni partijas izvirzīto uzdevumu veikšanai, arvien uzlabojas arī komjaunatnes iekšējais organizatoriskais darbs. Mūsu rajonā ir ne mazums tādu organizāciju, kā, piemēram, kolhozos «Selga», «Ļeņina karogs», Mežgale», «Sarkanais karogs» un citas, kur komjaunieši ir tiešām liels vadošs spēks visā saimnieciskajā un kultūras dzīvē.

Šogad komjaunatne atzīmē savu gadadienu sarežģītos starptautiskos apstākļos — aizokeāna atomhistēriķi atkal žvādzina ieročus, draud visai pasaulei ar jauna postoša kara izraisīšanu. Pašlaik katram godīgam cilvēkam un jo vairāk katram Ļeņina Komunistiskās Jaunatnes Savienības biedram ir jāapzinās savas vietas lielajā cīņā par miera saglabāšanu. Jāatceras, ka mūsu vislielākais ieguldījums miera fondā pašlaik ir apzinīgs, teicami veikts darbs savas Dzimtenes ekonomiskai augšupejai un aizsardzības spēju nostiprināšanai.

V. KOŠEVEROVS,
LĻKJS Jēkabpils rajona komitejas pirmais sekretārs

VISU ZEMJU PROLETARIESI, SAVIENOJĒTIES!

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKAS PARTIJAS CENTRALAS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLAS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECIBU RAZOŠANAS PĀRVALDES ZONA

71 (2766)
22. gads

Sestdien,
1962. gada 27. oktobrī

Maksā
2 kap.

Lauku darbaļaudis — Lielajam Oktobrim

Ar jaunu agregātu

Attēlā: traktorists Alberts Jomants pārbauda arkla mehānismu.
V. BEĻEVICA foto

Sinīs dienās Raiņa kolhozs saņēma jaunu speciālu arklu akmeņainām augsnēm. Arkls nodots jaunā mehanizatora Al-

berta Jomanta rīcībā, kurš šonedēļ ar savu DT-55 uzsāka zemes aršanu ar jauno agregātu,
Z. IVE

Būvbrigādes vīri vārdu turējuši

Staburaga ciema Daugavas kolhoza būvbrigādes vīri šogad krietni pastrādājuši. Celtnieki deva vārdu līdz Lielā Oktobra gadsimnīcīgai jaunceļamajai mehāniskajai darbnīcai uzcelt spēres. Solījumu viņi izpildījuši pirms termiņa. Arvīda Dārznieka vadītās būvbrigādes vīri Jānis Vecainis, Uldis Plāns, Genadijs Nikušins, Kārlis Zāģers un Jānis Skudra strādāja, neskatīdami darba stundas. Viņi izremontējuši arī lopu novietni «Lejasdopeles».

Līdz gada beigām celtnieki apņēmies pabeigt remontdarbniecu būvi. Pērnā gadā uzceltajai saimniecības kantora ēkai, vairākām kapitāli izremontētajām lopu novietnēm tagad pievienojas jauni objekti. Kolhoza būvbrigādes vīri būvē un remontē ātri un laba kvalitātē.

Br. GROZA,
partijas rajona komitejas instruktore

Saldās saknes ceļo uz fabriku

Kolhoza «1. Maijs» ļaudis cītīgi strādā cukurbiešu novākšanā. Vislielākā platībā bietes nodarīnājuši pirmās laukkopības brigādes ļaudis, kuras vada b. Ābols. No zemes cukurbietes izrautas jau visā sējumu platībā. Pirmā brigāde nodevusi rūpnīcai visvairāk biešu — 32 tonnas. Cukur-

biešu audzētājs Jānis Purenš nodevis 3,5 tonnas, Voldemārs Keņģis — 4 tonnas, Aloīzs Groza — 5 tonnas.

Uz 27. oktobri saimniecība bija pārdevusi rūpnīcai 48 tonnas cukurbiešu.

Z. DRUVINIECE

Cukurbietes novāktas

Kolhoza «Sarkanais partizānis» brigadieris bb. Ancelāns un Lejiņa prot labi organizēt darbus. Ražas novākšana jau iet uz beigām. Vasarāji nopļauti, kartupeļi norakti. Arī cukurbietes 17 hektāru platībā no zemes izceltas un saliktas kaudzītēs. Tagad kolhoza ļaudis steidz cukurbietes notīrīt un nogādāt rūpnīcas pieņemšanas punktam. Pirmās 20 tonnas jau piegādātas. Agronome I. Degle plāno līdz 28. oktobrim pilnīgi nokārtot līguma saistības.

J. STARIS,
Jēkabpils teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

200 tonnas piegādātas

Ik dienas Jēkabpils cukurbiešu pieņemšanas punktā pienāk automašīnas ar pilnām kravām no rajona kolhoziem. Līdz šim visvairāk vērtīgās produkcijas saņemts no kolhoza «Nākotne» — 73 tonnas, no «Vārpas» — 55 tonnas, no «Biržiem» — 24 tonnas. Regulāri cukurbietes pieved arī kolhozi «Padomju Dzimtene» un «Dignāja». 23. oktobrī pirmās kravas piegādāja Raiņa un Sudrabkalna kolhozi. Svērājs Alfrēds Verķis pieņemtās produkcijas sarakstā jau atzīmēja divsimto tonnu. Protams, tas nav sevišķi daudz, taču tieši šajās dienās kolhozi sākuši intensīvu biešu novākšanu un piegādi pārstrādāšanai. Cukurbiešu pieņemšanas punkta vadītājam Pēterim Kalnaraupam un svērājam A. Verķim daudz darba — jā rūpējas, lai nodrošinātu mūsu cukura rūpnīcu ar izejvielām.

Z. LAPSA

Komunisti un komjaunieši! Esiet pirmajās rindās visas tautas cīņā par komunisma uzcelšanu Padomju Savienībā!

(No PSKP CK Aicinājumiem Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadienā)

Rokas nost no Brīvības salas!

Kuba,
ar tevi
draugi
visā pasaulē

No kārtējiem reisiem atgriezās autobusi. Mehāniķi steidzās pārbaudīt mašīnas, kas gatavojās maršrutiem. Remontdarbnīcās liesmoja metināšanas aparātu ugunis, dimdēja pneimatiskais āmurs, asie virpas griežņi zobi iekodās metālā. Parasta darba dienas aina 11. ATK garāžā un remontdarbnīcās. Un tomēr nē. Strādnieku sejas nopietnākas, valodās bieži dzirdami vārdi «Kuba», «imperiālisti», «agresija». Radioviļņi atnesa trauksmainas vēstis no tālās Brīvības salas. Amerikāņu imperiālisti gatavojās pastrādāt nedzirdētu negēlību — ieslēgt blokādes žvaugos varonīgo Kubas tautu.

Pusdienas pārtraukums. Šoferi, mehāniķi, remontstrādnieki, kantora darbinieki sapulcējās vienkopus. Viņi grib pievienot savu sašutuma pilno balsi protesta vētrai, kas aptvērusi visu mūsu planētu.

ATK priekšnieks Jānis Zobens informē transportdarbniekus par trauksmi visā pasaulē, ko izsaukusi ASV provokatoriskā rīcība pie Brīvības salas krastiem. Viņš stāsta par Padomju valdības enerģisko rīcību, lai savaldītu agresoru nerātu.

— Padomju cilvēkus provokācijas neiebaidīs. Mēs ar mierīgu darbu turpināsim stiprināt savu Dzimteni un mieru visā pasaulē, — teica komjaunietis Stepanovs.

— Pēc neilga laika došos nokāpot paredzēto laiku Padomju Armijā. Ja Padomju Dzimtenes un miera aizstāvēšanas intereses prasīs, mēs pratīsim tās aizstāvēt, — teica komjaunietis Rastopirkins.

— Padomju cilvēki karu negrib, bet ar kara draudiem mūs neviens nenobaidīs, — savas domas pateica remontstrādnieks Andrijanovs.

— Mēs pratīsim aizstāvēt savus draugus. Padomju ļaudis brālīgās Kubas tautu nelaimē nepametīs. Mēs ar tevi, saulainā Kuba! — šīs domas izskanēja transportnieku Pudāna, Titova, Sozinova un citu runās.

11. ATK kolektīvs vienprātīgi atbalstīja Padomju valdības pasākumus tautu miera un drošības interesēs visā pasaulē.

J. SALKĀ

Stingrs brīdinājums agresoriem

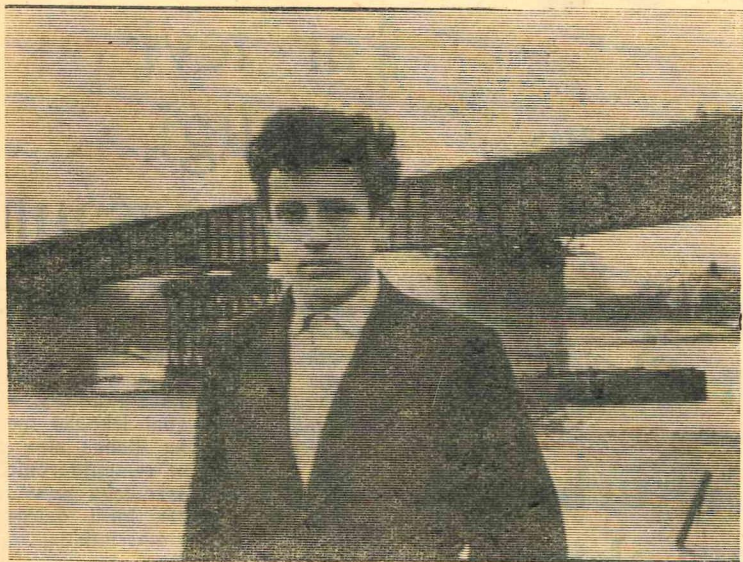
Līvānu kūdras fabrikas strādnieku protesta balss pievienojusies pasaules miera spēku stingrajām: Karam nebūt! Agresorus savaldīt! Vairāk nekā 70 kūdrinieku vienprātīgi izteica savu sašutumu aizvakar notikušajā mitiņā. Cilvēku sejas nopietnas, bet valodās stingra pārliecība — agresorus savaldīs! Visa varenā sociālisma nometne modri stāv kaujas postenī — miera sardzē.

Ar lielu gandarījumu sapulcējušies noklausījās galvenā inženiera Georgija Malihina informāciju par Padomju valdības paziņojumu un vienprātīgi atbalstīja stingro brīdinājumu agresoriem. Mēs ar tevi, varonīgā Kuba! Strādnieku stingrajās sejas, šķiet, skaidrāk par vārdiem pateikta padomju cilvēku nostāja.
P. LUCIS

Jūs zināt labāk, kur šodien visvairāk Dzimtenei vajag spēcīgu roku un degošu siržu...

Lai krasti tiltu plecos tur

MŪSU SEKRETĀRE

Milzīgas dzelzsbetona sijas... Tās ir pēdējās, kas noslēdz spraigo darba posmu, lai savienotu abus Daugavas kras-

tus. Vēl darba daudz, taču tiltā celtnieki ar pamatotu lepnumu saka:

— Savu solījumu esam izpil-

dījuši. Oktobra svētkos te pāri soļos jēkabpilieši.

Daļa celtnieku kolektīva nopelnu pieder kompleksās brigādes strādniekam komjaunietim Nikolajam Telesņikovam. Viņa brigāde, ko vada b. Trubeckis, godam pilda saistības par godu Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadienai un jau izpelnījusies tiesības saukties par komunistiskā darba brigādi. Par komjaunieti N. Telesņikovu vislabākās atsauksmes dod visi celtnieku kolektīva locekļi.

— Zēl šķirties no tāda laba biedra un krietna strādnieka, — viņi saka, — Koļa šoruden aiziet karadienestā. Taču arī tur tādi puiši ir vajadzīgi.

Skaista un vērtīga ir Nikolaja Telesņikova un viņa biedru velte Lielajam Oktobrim un Dzimtenei.

E. RASAS teksts un foto

Draudzīgā saimē krietni strādā kolhoza «Sarkanais karogs» komjaunieši. Pirmais un galvenais viņu uzdevums — tas ir kopējs visiem saimniecības ļaudīm — sek-

viņi riko jautrus atpūtas vakarus, komjaunieši ir darba pirmrindnieki... Nu kā lai nevēlas būt par tāda kolektīva biedru!

Pirmorganizācijas sekretāre labi

Attēlā: K. Kuzmina (pirmā no kreisās) ar kolhoza komjauniešiem.

Viņu audzināja komjaunatne

Ainai ļoti patika dzīvnieki. Vasaras brīvdienās viņa ar prieku palīdzēja mātēi aprūpēt brūnāņu grupu: slauca, baroja, ganija lopus, ravēja bites piefermas laucīnā. Jau toreiz meitenei nākotnes perspektīvas bija pavisam skaidras — viņa nomainīs māmiņu. Elvīra Spēka bija Mežgales kolhozā un visa rajona mērogā plaši pazīstama ar savas govju grupas augstajiem un stabilajiem piena izslaukumiem. Padomju valdība pirmrindnieci apbalvoja ar Darba Sarkanā Karoga ordeni. Viņa bija Vissavienības lauksaimniecības izstādes dalībniece. Aina lepojās ar māmiņu. Viņai bija prieks par to, ka mātes lielais panākums ir daļa arī pašas ieguldījuma. Meitene katrā ziņā gribēja kļūt par izglītotu lopkopi. Jaunietes nākotnes iecerēs noteikta vieta bija turpmākai izglītībai neklātienē lauksaimniecības tehnikumā. Protams, zootehnikas nodaļā.

Nu jau trešais gads, kopš Aina Spēka kopj 10 brūnāņu grupu. Spēku ģimenes vārds joprojām negrozāmi paliek rajona labāko slaucēju sarakstā. Elvīras Spēkas vietā tagad tur raksta: Aina Spēka. Pirmā augstiene sasniegta! Bet cik to vēl priekšā! Iekarotā augstiene bez tam vēl jānotur. Ne velti pieredzējušas slaucējas saka: vieglāk iegūt pirmrindnieka slavu, nekā to noturēt. Aina nevilināja viegla slava. Ne jau tādēļ viņa kļuva slaucēja. Tomēr darba cilvēka gods viņai ir dārgs. Šogad viņa deva vārdu iegūt no brūnāļas 4000 kilogramus piena. Radās neparedzētas grūtības. Kaprīzie klimatiskie apstākļi, dažas grūtības zīmošanas periodā negatīvi ietekmēja izslaukumus. Tomēr Aina nenolaida rokas.

— Dotais vārds jātur! Saistības jāizpilda, — citas domas meitenei pat prātā neienāca. Jaunās slaucējas neatlaidība uzvarēja. Izslaukumi nemitīgi palielinājās. Atpalcība pārvarēta. Uz 1. oktobri komjaunietes brūnāļas bija izdevušas gandrīz par 480 kg piena vairāk nekā pērn. Pašlaik dienas izslaukumi pārsniedz 10 kg no govīm, bet vidējie izslaukumi ievērojami pārsnieguši 3000 kilogramus. Aina nav aizmirsusi mācības. Draugos ar grāmatu viņa bijusi vienmēr. Par to izteiksmīgi stāsta grāmatu plaukts slaucējas dzīvoklī. Te var atrast pašus jaunākos izdevumus. Loloto mērķi palīdz tuvināt šoruden atvērtā Višķu lauksaimniecības tehnikuma neklā-

tienes filiāle pie Zasas vidusskolas. Aina tagad varēs apvienot darbu ar mācībām.

Jaunās lopkopes āklais darbs nepalika nepamanīts. Kolhoznieki ievēlēja viņu par savu deputāti ciema padomē. Tikpat nopietni un akurāti kā darbu fermā Aina Spēka pilda arī sabiedriskos pienākumus. Deputātam to daudz. Reidi pa fermām, pasākumi obligātās astoņgadīgās izglītības realizēšanai, kartupeļu pārpalikuma pārdošanas organizēšana kolhoznieku sētās un citi aizņem ne vienu vien brīvo stundu. Aina bija priecīga, ka vairāki jaunieši no viņas vēlēšanu apgabala turpināja mācības astotajā klasē konsultācijas punktā pie vietējās skolas. Jaunā slaucēja Skaidrīte Ivanāne, kolhoza elektrīķis Vilis Jostsons pierādīja, ka darbu ar mācībām kafis var savienot.

Aina ar saviļņojumu atceras dienu, kad komjaunieši deva viņai rekomendāciju, iestājoties PSKP biedru kandidātos. Nevar aizmirst pirmo partijas sapulci. Šodien viņa saudzīgi glabā komjaunatnes biedra karti un partijas kandidāta kartiņu. Komjaunatne viņu izaudzējusi par cienīgu papildinājumu partijai.

V. LAPSA,

Mežgales kolhoza komjaunatnes pirmorganizācijas sekretāre

**Jaunieši un jaunietes! Neatlaidīgi mācieties strādāt un dzīvot komunistiski!
Lai dzīvo slavenā padomju jaunatne!**

(No PSKP CK Aicinājumiem Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadienai)

Solījums izpildīts

Savu gada uzdevumu piena ieguvē slaucējs Viktors Stepanovs apņēmaš izpildīt līdz Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 45. gadadienai. Komjaunieša solījums nelokāms. Solītais izpildīts pirms termiņa. Kolhoza «Zelta vārpa» lopkopjus aplidoja šī priecīgā vēsts. Saistības ierakstīts, ka no katras govīm jāiegūst 2250 kg, izslaukumi jāpalielina par 200 kg. Viktors nežēloja pūles. Viņa kopto brūnāņu grupas izslaukums gada laikā palielinājies par 729 kg

Mehanizatora gods aizstāvēts

Labākais mehanizators Zasas padomju saimniecībā un viens no labākajiem jaunajiem mehanizatoriem rajonā ir Pēteris Zinka. Viņa rokai vienlīdz labi klausā gan kombaina, gan traktora DT-54 stūre. P. Zinka nemil daudz runāt, viņam labāk patīk klausīties vārpu saņoņu vai, traktora arklam griežot spožas velēnas, domāt par nākošā gada ražām. Šogad bija grūti, nācās krietni pacināties ar lietaino laiku. Un tomēr komjaunietis Pēteris Zinka nokūla vairāk nekā 170 hektārus graudaugu, veica daudz citu darbu saimniecības laukos, kas, pārrēķinot mikstajā arumā, sastāda gandrīz 700 hektārus. Šāds veikums ir mehanizatora velte Oktobra revolūcijas 45. gadadienai un varonīgās komjaunatnes 44. gadskārtai.

L. SALZEMNIEKS

mīgi, pēc iespējas ātrāk nobeigt rudens lauku darbus. Labāko kolhoznieku vidū ir komjaunieši — kombainieris Pēteris Kuzmins, traktoristi Jānis Turkupolis un Jānis Bebris, slaucēja Monika Skrebele, laukstrādniece Marija Martinova un daudzi citi. Divdesmit triju Leņina jauniešu saimes sekretāre «Sarkanajā karogā» ir Ksenija Kuzmina. Skaitlis 23 nav nemainīgs, tas ir augošs.

— Ikviens jaunietis vēlas būt mūsu rindās, — saka Ksenija. — Tas ir tāpēc, ka cenšamies dzīvot tā, lai katra diena bagātinātu mūsu dzīvi.

Komjaunieši mācās vakarskolā, komjaunieši ir rosīgi pašdarbnieki,

pilda kontrolasistentes pienākumus, līdz ar citiem jauniešiem viņa mācās neklātienē vidusskolā, ir dziesmu ansambļa un dramatiskā kolektīva dalībnieku vidū. Un tādēļ Ksenijai Kuzminai nav grūti organizēt jauniešus — viņi taču vienmēr ir kopā.

Dažreiz vāju komjaunatnes pirmorganizāciju sekretāri sūdzas, ka vainīga, lūk, esot jauniešu pasivitāte. Protams, ne katrs cilvēks ir sabiedriski aktīvs, taču izraisīt aktivitāti var katrā, ja tikai pirmorganizācijas sekretārs ar savu radošo dzirkstelīti prot aizdedzināt gaišu ugunsgrāvu. Ksenija Kuzmina to lieliski pratusi.

L. ZAKSA teksts un foto

DIVAS SPECIALITĀTES

— Jānis Špoks? Tas puisis mums krietni strādā. Viens no labākajiem! — tā par Lauktechnikas rajona nodaļas jauno strādnieku saka ikviens, kas viņu pazīst. Bet komjaunietis Jānis Špoku pazīst daudzi. Pagājušā gadā, beidzis Jēkabpils 2. vidusskolu, viņš sāka strādāt remontu un celtniecības pārvaldē. Sākumā par vienkāršu krā-

vēju, bet pavisam neilgu laiku — drīz jaunietis kļuva par autogēnās un elektriskās metināšanas 2. kategorijas speciālistu. Zinātkāre, interese par tehniku noved viņu šoferu kursos. Jānis sekmīgi nokārto autovadītāja eksāmenus un iegūst šoferu tiesības. Kad aiziet atvaļinājumā šoferi Ēriks Kvīlis un Maksims Grebskis, viņu vietā pie automašīnas stūres sēstas Jānis Špoks. Savu pirmo specialitāti viņš nav aizmirsis, pašlaik puisis strādā par metinātāju, taču, ja uzņēmumam būtu vajadzība, viņš varētu vadīt automašīnu. Šoruden jaunais speciālists sāk karadienes-

ta gaitas. Un droši, ka arī te noderēs viņa apgūtās profesijas.

A. APSES teksts un foto

PAR LABIEM ĻAUDIM

Katru uzdevumu veic godam

Pārslasot vienkāršās ukraiņu kolhoznieces Nadeždas Zagladas vēstuli, nevilus katrs analizē arī savu, savu biedru darbu, ar kuriem kopā dzīvo un strādā. Viņu vidū ne mazums godīgu darba darītāju, kas augstāk par visu tur zemkopja godu. Tādi ļaudis ir katrā saimniecībā, arī kolhozā «Druva». Gribas pastāstīt par vienu ierindas kolhoznieku, kas atdod visus spēkus kolektīvajai saimniecībai.

Reti sapulcēs uzstājas Antons Skrebelis, bet, ja arī ko saka, tad īsi, konkrēti un lietišķi, neslēpjot ne labo, ne ļauno. Ir ļaudis, kas runā gari un plaši, bet, paskaties uz viņu darbu un pabrīnīsies, kāda milzīga plaša starp viņu vārdiem un darbiem. Skrebelis turpretim vienmēr uzticētos pienākumus veic kārtīgi un apzinīgi.

Iegriezīsimies ziemā zirgu novietnē, kur strādā Antons Skrebelis. Patikami nolūkoties viņa koptajos zirgos. Tie ir tīri, katreiz laikā labi padzirdīti un pabaroti. Aizjūgs un viss inventārs vienmēr kārtībā, lai kā saremontēts, novietots zem jumta. Nekas nekur nemētājas pa roku galam, katrai lietai viņa saimniecībā sava vieta. Visur valda spodrība un kārtība.

Kad pavasarī dienas kārtībā bija jautājums par cukurbiešu

sēju lopbarībai, A. Skrebelis pirmais atsaucās uz aicinājumu. Tagad viņš novācis krietnu ražu — visā kolhozā nav tādu cukurbiešu kā Skrebelim. Ja katra ģimene 0,40 ha platībā būtu izaudzējusi tādu daudzumu kā Skrebelis, tad kolhoza ganāmpulks būtu pilnīgi nodrošināts ar vērtīgo lopbarību.

Antons Skrebelis ne tikai baroja zirgus un audzēja cukurbietes. Divu hektāru platībā viņš novācis labu kartupeļu ražu, līdz ar to nodrošinot saimniecību ar sēklu nākamajam gadam. Arī linu stiebrus no sava lauciņa pirmais valstij atveda A. Skrebelis. Lopbarības sagatavošanā, ražas novākšanā viņš vienmēr bija pirmajās rindās.

Šī gada deviņos mēnešos A. Skrebelis izpelnījies 360 izstrādes dienas.

Antons Skrebelis strādā ne tikai pats, viņš aizrauj sev līdz arī citus, vienreiz ar labu padomu, citreiz ar palīdzību roku. Pēc viņa līdzinās daudzi brigādes ļaudis. Čaklā kolhoznieka labākais palīgs ir dzīvesbiedre Bronislava Skrebele.

— Ja visi brigādes locekļi strādātu tikpat čakli, mēs daudz ko sasniegtu, — par Skrebeļu ģimeni stāsta pirmās brigādes vadītājs M. Postlujans.

M. MOLČANOVŠ

Ja soļus neskaita...

Kolhoza «Staburags» vadība un kolhoznieki atzinīgi atsaucas par lopkopi Amāliju Gāgu. Un, patiešām, viņa ar savu darbu izpelnījusi labu slavu kolhozā. No agra rita līdz vēlai tumsai nepagurst viņas rokas, aprūpējot brūnaļas, piefermas lauku un ģimeni. Gan mājā, gan fermā, kur strādā centīgā slaucēja, valda tīrība un mājīgums.

Nesavtīgais un pašreizējais darbs vainagojies panākumiem. Šā gada uzdevums deviņos mēnešos izpildīts 80 procentu apmērā. Uz katru govi piena izslaukuma kāpinājums, salīdzinot ar pagājušo gadu, sastāda 305 kilogramus.

Piens, ko A. Gāga piegādā no savām brūnaļām pienotavai, ir tīrs un ar augstu tauku saturu. Arī tas panākts, rūpīgi kopjot gotiņas, vienmēr labi izmazgājot piena traukus, kārtīgi atdzesējot pienu.

A. Gāgas grupā nav ālavu govju. Ir tam savs neliels noslēpums — govys regulāri saņem minerālbarību. Ar klēpī saliktām rokām viņa nesēž nekad. Tas attiecas uz itin visu, kam sakars ar izvēlēto darbu, nemsim kaut vai papildus barības sagādes problēmu. Lopkope katru gadu kopj piefermas lauku un pati sagādā vairākas tonnas cukurbiešu vai kartupeļu. Vasaras un rudens periodā govys saņem pietiekošu daudzumu zaļbarību, ko piegādā pati slaucēja. Par šīm pūlēm ļoti kopās brūnaļas bagātīgi atlīdzina.

Pašreiz b. Gāga vidēji dienā izslauc pa 9—10 kilogramiem piena no katras govys un ir pilnīgi pārliecināta, ka saistības — iegūt vidēji 3000 kilogramu piena no vienas govys — sekmīgi izpildīs.

V. RELINS, teritoriālās kolhozu un padomju saimniecību ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

Lai lopbarības bilancē nebūtu deficīta

Nedaudzo lappušu ailes visas aizpildītas skaitļiem... Jā, kad runa ir par lopu ziemošanu, neiztikt bez precīziem aprēķiniem. Kolhoza vadītājiem jāzina, cik barības izbarot lopiem ikvienā fermā. Sudrabkalna kolhoza lopbarības bilances skaitļi paši par sevi visai uzskatāmi liecina, ka te knapināts līdz pēdējai iespējai.

Lūk, barības rācijas slaucamām govīm: dienā izēdinās divus kilogramus siena, trīsarpus kilogramu ziemāju un vasarāju salmu, piecus kilogramus skābarības un vienu kilogramu spēkbarības... Kopā sanāk 3,62 barības vienības un 409 gramu sagremojamā proteīna. Bilance, kā redzams, ar krietnu deficītu. Ikvienā elementārā lopkopības mācību grāmatā var atrast norādījumu, ka ap 300—400 kg smagām govīm, kuru piena tauku saturs nav zemāks par 3,8 procentiem, dienas devā jāietilpst vismaz 6 barības vienības un 620 gramu sagremojamā proteīna. Tikpat labi zināms, ka šī deva nodrošina tikai 4 kilogramu piena ieguvu dienā.

Vairākas slaucējas apzinās tādu stāvokli, patiešām daudz dara, lai aizpildītu robus lopbarības bilancē. Viņas, piemēram, pļauj un zārdo āboliņus, kas bija paredzēti sēklai, bet neienācās. B. Apīne, Z. Kiploka, E. Muizniece un citas ne mazums sagubājušas šo un citu pļautu lopbarību. Daļa slaucēju ievākušas no piefermas laukiem arī saknes un kartupeļus.

Ja jau reiz runājam par aprēķiniem, tad nevar noklusēt to, ka bija paredzēts šī gada nobeigumā ganāmpulkā paturēt 265 govys. Jaunajā lopbarības bilancē tagad parādīties cits skaitlis — 256. Pieņemsim, ka šim grozījumam ir objektīvi iemesli — ganāmpulks samazinās uz mazproduktīvo govju izbrāķēšanas rēķina, jāievēro arī dabas stihijas — sliktu laika apstākļu ietekme.

Kopā ar zootehniķi Idu Daniļeviču ejam pa fermām. Tur pārskats par gaidāmiem lopu ziemošanas apstākļiem kļūst jo skaidrāks. Dobkalnu ferma — viena no 19 novietnēm un nedaudzajām to

skaitā, kur mitinās divu slaucēju kopto govju grupas. A. Dūma un A. Ošāne šķūnī glabā cukurbiešu lapas. Arī cukurbiešu tīrumi, kuros tagad rosās kolhoznieki, pilni ar nodarināto biešu lapu kaudzītēm.

— Tā taču ganāmpulkam paredzētā skābarība!

Bilancē skaidri un gaiši rakstīts, ka vēl sagatavos 160 tonnu skābarības. Tas nozīmē, ka turpat neviena lapa nedrīkst aiziet zudumā. Ir taču tā. Parēķināsim kaut vai uzskatāmības labā. No pavasari sētām bietēm pāri palika 27,2 hektāri cukurbiešu. Ja uzskatām, ka vidēji no hektāra novāks 58—60 centneru lapu, tad tikko pietiek bilances līdzsvarošanai. Bet lapas visplašākā mērā jau tagad izbaro. Vai tas nav aplami? — Arī tagad lopiem vajag sulīgās barības. Tā noturēsim izslaukumus, — iebilst zootehniķe. Un vēl viņai ir attaisnojums. Ziemošana oficiāli kolhozā sākoties ar 15. oktobri... Vai tad neesot vienalga, kad izbaro skābarību?

Tomēr skaidrs arī tas, ka, ja ziemā nebūs kaut vai šīs kriptiņas skābarības, tad govju dienas racionā barības vienību skaits saruks vēl par 0,60. Ir taču tā, ka, izņemot cukurbiešu lapas, sudrabkalnieši sagatavojuši tikai 35 tonnas skābarības.

Nav vēl uzskaitīti visi salmi. Lielā daļa no tiem atrodas uz lauka. Bez tam nav skaidrs, kāpēc valde nav parūpējusi, lai šos visai knapos lopbarības daudzumus nodotu glabāšanā lopkopjiem, kā tas pienākas. Kad runa ir par atbilstību, tad jānokārto arī zināmas formalitātes. Nepietiek ar to, ka barība ieviesta katras slaucējas kūti. Dažuviet tā atrodas turpat vai kopā ar pašu slaucēju lopbarību, piemēram, slaucējas M. Aizporietes govju grupai paredzētajam sienam blakus novietota mājas saimnieka Viļa Ošāna barība personīgajai govij.

Kolhoza priekšsēdētājs V. Daniļevičs, pārējie ražošanas vadītāji vienā balsī apgalvo, ka lopu barības rācijas varētu būt daudz

kuplāks, ja izdotos novākt visus laukus. Tam patiešām nevar nepiekrīst. Nenoliedzami, kolhozā ir daudz ļoti slapju tīrumu, un kombains tajos nevar rādīties, bet daudzi lauki pļaujami ar zirgu. Lūk, ap divarpus hektāru lielais auzu lauks pie «Zeltānu» fermas prasīt prasās, lai to ātrāk nopļautu. Te ļoti labi varētu iebraukt arī kombains. Turpat kviešus varētu pļaut un nelielās kaudzēs likt žāvēšanai, lai pēc tam tos nokultu. Patiešām, sanāktu krietni daudz lopbarības...

Par nožēlošanu, pašreizējie darba tempi neliecina, ka te steigšos. Cilvēku pamaz, šur tur ar tehniku netiek iekšā. Tas viss tieša, un tādēļ vairāk nāktos ieinteresēt cilvēkus netaupīt savus spēkus, lai pats svarīgākais kopējais ienākumu avots — produktīvā lopkopība ziemas mēnešos katastrofāli neslidētu uz leju. Varētu taču noteikt speciālas papildapmaksas, kā to dara citur. Nesaprotami, kāpēc pie tādas atziņas šeit vēl nav nākuši.

Par lopu ziemošanu valde gan pāris reizes spriedusi, noklausījusi pat būvbrigādes vadītāja ziņojumu, bet acīm redzami iepriekšējā pārbaude bija nepietiekoša, jo uz vairākiem trūkumiem toreiz neaizrādīja. Ir vēl fermas, kuras nemaz nav remontētas. Dažuviet ar cauriem jumtiem ir arī lopbarības šķūņi. Citur savukārt govīm, iekams ienākt kūti, jāizbrien vesels dubļu zaķis. Tas apgrūrina lopkopju darbu. Nevajag nemaz autokravas ar granti izgāzt novietņu priekšā, pietiek ar sasiētu koka tiltu.

Jāpadomā arī par novietņu skaita samazināšanu. Nevar uzskatīt par normālu parādību, piemēram, tādu stāvokli, ka jaunā slaucēja Anna Ošāne patlaban apkopj tikai 9 govys, kaut gan kūti vietas 15 govīm. Tas nav izdevīgi nedz slaucējām, nedz arī kolhozam. Tas pats sakāms arī par teļu turēšanu sīkās grupās. Tie ir jautājumi, kas kopā ar lopbarības bilances precizēšanu prasa steidzīgu atzinājumu.

E. KOCENS

RŪPĪGA SAIMNIECE

me katreiz atrod ūdeni, telpās spodrība un kārtība.

— Austra Bite ir apzinīga sava darba darītāja. Putniem nekad netrūkst barības, tie labi apkopti, — stāsta kolhoza zootehniķe Dzidra Asīte.

No 568 vistām uz 1. oktobri putnkope bija ieguvusi 94 olas no katras jeb 53104 pavisam.

Lai panāktu putniem augstu

dējību rudens, ziemas un pavasara mēnešos, vistu barībā nepieciešami vitamīni. Tādēļ savā piefermas lauciņā b. Bite izaudzējusi burkānus un kāpostus.

Putnkope apņēmusies šogad iegūt no katras vistas ne mazāk kā 120 olu.

Z. LIEPA

Valdonīga mūsdienu prasība

Tas notika jūlija beigās, kad pie saviem novadniekiem Kaļinovkas ciema kolhozā viesojās Nikita Hruščovs. Lai gan par to bija rakstīts avīzēs, gribas atgādināt biedra Hruščova izteikumu sarunā ar kolhozniekiem.

Kāds no arteļa biedriem izteica šādu domu: mūsu kolhozam šogad vajadzētu revidēt darba samaksas sistēmu, lai mehanizatoru alga daudz neatšķirtos no algas, ko saņem nekvalificēts kolhoznieks, kas dara dažādus darbus.

Šā priekšlikuma ierosinātājs, acīmredzot bija pārliecināts, ka valdības galva un CK pirmais sekretārs atbalstīs viņu. Šī pārliecība, domājams, radās tāpēc, ka Kaļinovkas kolhozs guvis patiešām lieliskus panākumus laukkopībā un lopkopībā un tagad var atļauties spert soli uz priekšu pa «komunistiskās» nivelēšanas (nolidzināšanas) ceļu.

Biedrs Hruščovs tam ne tikai nepiekrita, bet pat kategoriski nosodīja, savus argumentus pamatojot ar gudriem piemēriem no dzīves.

«Mehanizācijas un darba ražīguma celšanas jautājumi,» viņš teica, «ir svarīgākie lauksaimnieciskās ražošanas jautājumi. Tieši tas jāņem vērā, aprēķinot darba samaksu. Nekādā ziņā nedrīkst iet nolīdzināšanas ceļu... Tam, kas vada mašīnu, kam ir zināšanas, kas labāk izmanto tehniku un augstāzīgāk strādā, dabiski, arī vairāk jāmaksā... Jāiet lauksaimniecības mehanizācijas ceļš.»

«Citi var iebilst,» turpināja b. Hruščovs, «bet, kur lai liekamies mēs, kas neprot rīkoties ar mašīnām. Atbildēšu: jāmacās, lai celtu darba ražīgumu. Ja negribi mācīties, tad neapskaud to, kas cēla savu kvalifikāciju, kamēr tu spēlēji kārtis.»

...Iet mehanizācijas ceļu. Šī formula zināmā mērā ir mūsu lauksaimniecības attīstības ģenerāllīnija, sevišķi tagad, kad pēc PSKP CK marta Plēnema sākusies radikāla, revolucionāra pāreja no zemkopības zālauku sistēmas uz rūšināmaugu sistēmu, uz intensīvām saimniekošanas formām.

Ko nozīmē mehanizācija reizē ar augsti attīstītu agro-tehniku, jo lieliski šogad parādīja Rostovas apgabala padomju saimniecības «Gigants» ļaudis. Viena centnera graudu ieguve viņi patērējuši tikai 25 minūtes cilvēka darba. Viens strādnieks septiņu stundu darba dienā tādējādi ražoja 16 centnerus graudu. Pirms revolūcijas tik daudz maizes diez vai varēja iegūt pat vesela zemnieka ģimene, strādājot cauru gadu. Tas tāpēc, ka zemnieka rīcībā bija tikai izkāmejais zirgēlis, spīlarkls un ecēšas.

Varētu minēt simtiem piemēru, kas liecina par neredzēti augstu mūsu mehanizatoru darba ražīgumu. Lūk, ceļš, pa kuru attīstīsies ražošana mūsu kolhozos un padomju saimniecībās.

Mehanizācija, kā tas paredzēts PSKP XXII kongresa

vēsturiskajos lēmumos, arvien kompleksāk aptvers visas lauksaimniecības nozares. Tagad komplekso mehanizāciju visumā beidz ieviest tikai laukkopībā. Dabiski, kolhozu un padomju saimniecību mašīnu parks nemitīgi palielināsies. Šā gada 1. janvārī tajā bija 1 miljons 168 tūkstoši traktoru, 700 tūkstoši kombainu un vairāki miljoni citu lauksaimniecības mašīnu.

Praktiski jau vistuvākajā laikā mehanizators kļūs par galveno figūru visās lauksaimniecības nozarēs, arī lopkopībā. (Pagaidām viņš ir galvenais tikai laukkopībā.)

Tāpēc grūti, pat neiespējami novērtēt par augstu Citas apgabala kolhoza «Putņi k komunistu» un Altaja padomju saimniecības ļaužu iniciatīvu un ierosinājumu: LAI VISI KOLHOZNIEKI UN PADOMJU SAIMNIECĪBU STRĀDNIEKI UN KALPOTĀJI APĢŪTU MECHANIZATORA SPECIALITĀTES.

So lielisko ierosmi atbalstījis PSKP CK Krievijas Federācijas birojs. Savā lēmumā birojs ieteicis KATRĀ KOLHOZĀ UN PADOMJU SAIMNIECĪBĀ ATVERT MECHANIZATORU SKOLAS UN KVALIFIKĀCIJAS CELSANAS KURSUS, KUR VARETU MACĪTIES, NEPARTRAUCOT DARBU.

Krievijas Federācijas kolhoznieku un padomju saimniecību strādnieku priekšzīmei jau seko Ukrainas, Baltkrievijas un citu republiku lauku ļaudis. Mūsu zemes laukos vērsas plašumā kustība par tehniskajām zināšanām, par tehnikas apgušanu. Tā ir valdonīga mūsdienu prasība.

(TASS)

Stāstīns

Kā „Uzvarā” pirmrindniekus godā

Sis stāsts nav smieklīgs. Ja nu vienīgi kolhoza «Uzvara» vadība nenotur. Tā jau mēdz būt — cilvēks nejausi nosmērējis seju, ielūkojas spogulī, ierauga savu izskatu un sāk smieties. Bet kāpēc jāsmējas? Minētajā kolhozā neviens ar kvēpiem, tinti vai galda biešu sulu nav notraipījis. Runa, kā liecina stāsta virsraksts, būs par pirmrindnieku godināšanu.

14. OKTOBRĪ KOLHOZA KLUBĀ JAUNIEŠU VAKARS

Iepriecinoša afiša. Tur vēl rakstīts, ka ar koncertu viesošoties Jēkabpils MRS Daudzevas iecirkņa pašdarbnieki.

14. oktobra pēcpusdienā klubā valdīja klusums līdz tam brīdim, kad ieradās pašdarbnieki. Pareizāk sakot, arī tad klubā tukšās telpas palika klusas, jo durvis bija cieši aizslēgtas. Savas atslēgas daudzveidīgi neiedomājās paņemt līdzī, bet te viņus neviens negaidīja.

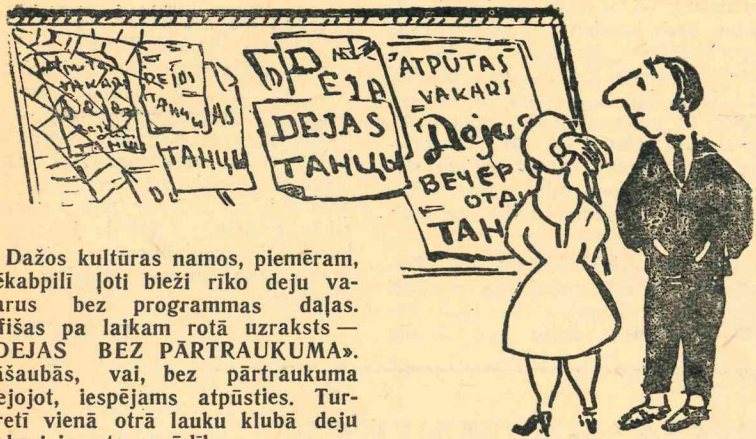
Beidzot viesi tika zālē. Sanāku-

šie kolhoznieki gaidīja ilgi ilgi. Referentu viņi tomēr nesagaidīja. Dejas mīļās ar priekšnesumiem. Daiļlasītājus un dziedātājus centās pārspēt dažī iereibuši klaigātāji. Viņi mazliet pierima, kad tika izsaukti darba pirmrindnieki apbalvošanai. Bet... Ak, vai! Parasti pirmrindniekiem pasniedz Goda rakstus un dāvanas, bet par dāvanām kolhoza «Uzvara» jauniešiem neviens nebija parūpējies. Kopsaimniecības vadībai ir daudz dažādu rūpju, un kāda gan kolhoza valdei daļa, kurš strādā labi, kurš slikti! Nebija arī neviena, kas uztrauktos par huligānu izdarībām pie kluba ieejas un par ultramodernajiem dejojājiem zālē. Sevišķi izcēlās divas spilgti sarkanās tērpos ģērbušās jaunietes Ruta Ziediņa un Ināra Utkina.

Par šāda «skaista» vakara sagatavošanu dadžu laurus pelnījuši kolhoza «Uzvara» vadība, partijas un komjaunatnes organizācijas.

MĀRIS RUTKS

Dejo, dejo, pagriezies...

Dažos kultūras namos, piemēram, Jēkabpilī ļoti bieži riko deju vakarus bez programmas daļas. Afišas pa laikam rotā uzraksts — «DEJAS BEZ PĀRTRAUKUMA». Jāsaubās, vai, bez pārtraukuma dejojot, iespējams atpūsties. Turpretī vienā otrā lauku klubā deju vakari ir reta parādība.

Fakts:

Viņš: Lasi un priecāies — dejas... dejas... dejas... Bet pie mums...

Viņa: Uzreiz var redzēt — rajo-

na centrs, kulturāli cilvēki, dejo bez pārtraukuma.

(No Raiņa kolhoza jauniešu sarunas)

„Skrāpim” atbild

Mūsu laikraksta 6. oktobra numurā publicējam rakstu par ceļa posma Līvāni—kolhozs «Druva» neremontēšanu. Esam saņēmuši atbildi no rajona vietējās saimniecības nodaļas vadītāja I. Kapteiņa:

«Minētajā ceļa posmā grants izklidēta, ceļš Līvāni—lauksaimniecības artelis «Druva» visā 19,8 kilometru garumā noplanēts ar auto-

greideriem. Satiksme notiek bez traucējumiem.»

PIEZĪME. Diemžēl, kā stāsta «Druvas» kolhoznieki, nolīdzināts tikai tas ceļa posms, kur grants bijusi izvesta jau agrāk, bet nedaudz tālāk ceļš palicis tikpat grūti izbraucams kā iepriekš. Šāda pieeja darbam vietējās saimniecības nodaļas remontstrādniekiem godu nedara.

Vai tikai paviršība?

Steidzamas telegrammas sūta sevišķos gadījumos. Pasta darbinieku pienākums — piegādāt tās adresātam nekavējoties.

Līvānu sakaru nodaļa pieņēma steidzamu telegrammu no Baltkrievijas. Adrese — Borisam Korotkinam, kolhoza «Dubna». Bijā svētdienas vakars. Pirmdienās kolhoza pastniece Drugoveiko nestādā. Līvānu sakaru darbinieki piezvanīja uz kolhoza kantori. Lūdza, lai paziņo Borisam vai viņa sievai Marijai Korotkai, ka pastā pieņemta steidzama telegramma — mirusi Marijas māte. Kantora darbiniekiem daudz steidzamu darbu. Viņi aizmīrsa paziņot bēdīgo vēsti kolhozniecei M. Korotkai. Trešajā dienā pēc telegrammas pieņemšanas pastā pa grūti nosakāmiem ceļiem tā bija

nonākusi Dubnas astoņgadīgajā skolā. Tur to skolotāja iedeva M. Korotkinas dēlam, 7. klases skolniekam. Tikai pēcpusdienā Marija Korotkina izlasīja telegrammu, kurā bija vēsts par viņas mātes nāvi. Vai to var saukt tikai par paviršību, ja Līvānu sakarnieku neoperatīvās rīcības dēļ, kolhoza «Dubna» kantora darbinieku aizmāršības dēļ un beidzot kolhoza pastnieces Drugoveiko nolaidības dēļ Marija Korotkina nevarēja ierasties uz mātes bērēm? Šāda paviršība robežojas ar noziegumu pret cilvēka svētākajām jūtām. Par bezatbildīgu izturēšanos pret saviem pienākumiem, piegādājot steidzamas telegrammas, kolhoza pastniece pelnījusi asu nosodījumu.

L. SALA

Tēva maizē viegla dzīve

— Ko man šodien darīt: gulēt vai celties? Varbūt paēst un paklāņot pa mežu? — tā prātoja Elza Dimante, kad pusdienas saulīte ielūkojās viņas guļamistabā. Meiča pati apskauda savu dzīvi — taisni prieks. Tētiņš — viens no labākajiem Čapajeva kolhoza strādniekiem, — vai tad maizes trūkst, vai naudas balles tērpiem? Ar nepatiku Elza atceras tos laikus, kad vajadzēja mācīties šuvēju kursus, vai vēl trakāk — strādāt Jersikas šķirnes lopu sagādes kontori. Labi, ka no pēdējās vietas izdevās laika izsprukt. Bet vairāk nekā mēnesi tomēr bija jānomokās. Tagad var mierīgi atpūsties.

— Papiņš man labs, — dzīvoju kā dieva ausi. A-ā-ā-h, — Elziņa nožāvājās. Tad pietrūkās sēdus:

— Kalniņu gan nevaru ne acu galā ieredzēt! Iedomāties — priekšsēdētājs! Grib, lai strādāju kolhozā. Lika pagaidīt. Tagad mans uzdevums — atrast kādu puisī, apprecēties, un tad... Tēva maizi mūžīgi neēdīsi. Žēl tikai, ka tie jaunekļi tādi neaptēsti — nesaprot, kur manta...

K. STIPĪNS

REDAKCIJAS PIEZĪME:

Nesaprotami, kāpēc šīs meitas vērtību līdz šai dienai nav noteikusi kolhoza vadība, Jersikas ciema padomes izpildu komiteja un visbeidzot (ar ko laikam vajadzēja sākt) — viņas tēvs.

Rosīgs aktīvs

Līvānu pilsētas bērnu bibliotēkā lielu interesi izraisījis konkurss «Esi bibliotēkas draugs». Lasītāju uzdevums ir atvest uz bibliotēku tos skolēnus, kuri grāmatas ne-lasa, salabot saplēstās grāmatas, atgādināt nekārtīgiem lasītājiem, ka grāmatu lietošanas termiņš beidzies. Visāklākā konkursa dalībniere ir Vēsma Uzule — 1. vidusskolas 8. klases skolniece. Viņa atvedusi vienu nedisciplinētu lasītāju uz bibliotēku, iesaistījusi 5 jaunus lasītājus, salabojusi 55 grāmatas, organizējusi pārrunas ar daudziem skolēniem. Nopietna sāncense viņai par pirmo vietu ir 2. vidusskolas 6. klases skolniece Tatjana Cikunova. Viņa salabojusi 58 grāmatas, atvedusi uz bib-

liotēku trīs lasītājus, kas nenodod grāmatas, iesaistījusi vienu jaunu lasītāju.

Konkursā aktīvi piedalās 1. vidusskolas audzēknes N. Rodionova, Z. Lejniece, A. Rozenšteins. Pašlaik konkursā piedalās 43 skolēni.

Pavisam bibliotēkai pašreiz ir 740 lasītāju. Viens bibliotēkars vairs nespēj labi apkalpot visus grāmatu draugus, tāpēc esam izveidojuši lasītāju aktīvu un padomi. Padomē iesaistījām pedagogus un mūsu aktīvākos pensionārus. Lieli palīgi bibliotēkai ir pionieri instruktori. Precīzi lasītājiem izsniedz grāmatas 1. vidusskolas skolniece Aina Šmukste, Valija Lukjanska, 2. vidusskolas audzēknes Valentīna Zvirbule, Nadežda Ivanova un citi. Skolnieks Vladimirs Ivanovs salaboja bibliotēkas grāmatu plauktus.

Skolēni! Kļūstiet aktīvi lasītāji! Grāmata ir zināšanu avots, tā jums palīdzēs veidot nākotni, sasniegt zinātnes mirdzošos kalngalus!

E. BOJĀRE,
Līvānu pilsētas bērnu bibliotēkas vadītāja

Atize iznāh otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūni: redaktores — 2342, redaktores vietniecei un sekretārei — 2262, redaktores vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un šola nodaļu vadītājiem — 2340, tiesāts vads tālsatiksmēi — 7. Redakcija: Jēkabpils, Brīvības ielā 212.

Kā dzīvo tavs kaimiņš?

Vai esi paaugstinājies, kā klājas tavam kaimiņam, vai viņam nevajag tavu palīdzību? Droši vien esi. Cilvēks taču ir sabiedrības loceklis, tam nav raksturīga noslēgšanās savā mājiņā, kā to dara gliemezis. Un tomēr gadās pa kādam gliemežtipa cilvēkam, kas labākajā gadījumā, ziņkārības dzīts, palūkojas pār savas mājas sliedīti, bet tikai tādēļ, lai iegūtu kādu labumu pats sev. Gadās arī citādi. Komunālo ēku iemītnieki savos pagalmos dažreiz vēro istas gaišu ciņas — tur sastrīdējušies kaimiņi ar stipru vārdu un dūru palīdzību cenšas viens otram pierādīt savu taisnību. Kā vienā, tā otrā gadījumā nevaram runāt par draudzīgām kaimiņattiecībām. Šodien mēs sakām: «Pieklauvē pie katrām durvīm, ja jūti, ka tava klātbūtne, tava palīdzība var noderēt.» * * *

Jānis Sirmovičs dzīvo Viesītes kolhoza «Kurzemniekos». Kādreiz sen atpakaļ viņš bija šo māju un 67 hektāru lielas zemes platības īpašnieks. «Kurzemnieku» saimnieks neieredzēja trūcīgo kaimiņiņi Hermīni Spulģi. Reizēm ļoti grūti klājās zemnieci, taču uz Sirmoviča palīdzību nebija ko cerēt. Padomju vara un kolhozu iekārta visus trūcīgos zemniekus atbrīvoja no necilvēcīgi smagā darba. Hermīne Spulģe varēja atviegloti uzelpot. Gāja gadi. Joprojām J. Sirmovičs un H. Spulģe dzīvo kaimiņos. Tikai tagad J. Sirmovičs ir pensionārs un dzīvo mājās, kas pieder Viesītes kolhozam. Šogad pavasarī viņš saslima. Viesītes slimnīcā viņu regulāri apmeklēja kaimiņiene. Citādi rīkoties vecā sievietei nevarēja — grūti brīdi kaimiņam jāpalīdz. J. Sirmovičs izveseļojās. Bet kāda bija viņa atbildība par slimības laikā sniegto palīdzību? Šis cilvēks bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem nojauca pusi kolhoza šķūņa (to daļēji bija sagāzusi vētra), veselo daļu viņš pārbūvēja par savu malkas novietni. Visa tā rezultātā Hermīnes Spulģes siens, ko viņa ar kolhoza valdes atļauju bija novietojusi šķūnī, palika zem klajas debess un ātri sapuva. Neko teikt! Izmanīgais

vīrs ar kolhoza īpašumu rīkojas kā ar savējo un par kaimiņiem viņam netiek domāt. Vai šajā gadījumā nav jāsaaka, ka Jānis Sirmovičs ir kā gliemezis, kas rūpējas tikai par savu labumu, neredzot sabiedrību, kaimiņus? * * *

Stabs tika ieraksts pie šķūnīša durvīm. Anastasija Mitroviča uz savas virves kaimiņiem aizlēdza kārt veļu. Makarenkovu un Lociku ģimenes nolēma atbērties Mitrovičai. Izraka viņas stabu, un iekārtoja paši savas virves veļas žāvēšanai. Mitroviča devās uzbrukumā. Kareivīgā sieviete ciņu beidza kā uzvarētāja. Šis nebija pirmais gadījums, kad Anastasija Mitroviča sanīdusies ar kaimiņiem, viņa vairākkārt mainījusi dzīvokli «neciešamo» kaimiņu dēļ. A. Mitrovičas un Makarenkovu ģimenes ķildu bija paredzēts izskatīt Jēkabpils cukura rūpnīcas biedru tiesā, taču vainīgā neieradās. Varbūt nokaunējās, bet varbūt baidījās atbildēt biedriem par savu rīcību. * * *

Nereti nākas dzirdēt sūdzības, ka nevar sadzīvot ar kaimiņiem. Bet vai vienmēr esat padomājuši, cik pareiza ir bijusi jūsu pašu rīcība, kā esat palīdzējuši līdzcīlvekiem? Varbūt, ka divi minētie piemēri dažam labam liks kritiski pārvērtēt savu attieksmi pret kaimiņiem, pret visiem cilvēkiem, ar kuriem sastopamies ikdienas darbā vai atpūtā. Saprast otru, iziet ārpus šaurā, egoistiskā uztveres loka — tas šodien ir ne tikai vēlams, bet arī nepieciešams.

L. ZAKSS

Interesanta izstāde

Rīdzinieki ļoti interesējas par tēlotājas un lietišķās mākslas izstādi, kas atvērta VEF kultūras pilī. Izstādē eksponēti Rīgas klubu tēlotājas un lietišķās mākslas pulciņu dalībnieku un tautas daiļamata meistaru darbi.

Ik dienas izstādī apmeklē simtiem rīdzinieku, kuras interesē, kā mākslas radošo domu iemiesot lietas, kas padara skaistāku mūsu ikdienu.

Attēlā: apmeklētāji iepazīstas ar izstādi.

J. POISA (LTA) foto

Redaktore B. IKLĀVA

Sirsniņi pateicamies visiem, kas izteica līdzjūtību sakarā ar mūsu vīra un tēva Juliusa Ādolda d. VITTA nāvi.

Sieva, dēls

Atize iznāh otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūni: redaktores — 2342, redaktores vietniecei un sekretārei — 2262, redaktores vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un šola nodaļu vadītājiem — 2340, tiesāts vads tālsatiksmēi — 7. Redakcija: Jēkabpils, Brīvības ielā 212. «Padomju Daugava» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.